

Η πολιτική των Οθωμανών στα μάτια των Βυζαντινών (Σοφία Καυκοπούλου, υπ. δρ Θεολογίας-Μουσικός)

/ [Πεμπουσία](#)

Στα μάτια των Βυζαντινών, η πολιτική των Οθωμανών, ειδικά στα χρόνια των τελευταίων σουλτάνων, είχε αποκρυσταλλωθεί στην εχθρική της διάσταση, καθώς τα σύνορα τής Αυτοκρατορίας βάλλονταν διαρκώς από τις επιθέσεις τους [99]. Ο Μουράτ, θέλησε να επιτεθεί στην Πόλη, ενώ η εξουσία είχε μεταπηδήσει από τον Μανουήλ, στον αυτοκράτορα Ιωάννη, οπότε οι Βυζαντινοί απέστειλαν πρεσβευτή να διαπραγματευτεί τις μεταξύ τους σχέσεις [100].

Την αποστολή αυτή, ανέλαβε κάποιος Θεολόγος Κόρακας, ο οποίος όμως, σύμφωνα με τον ιστοριογράφο Δούκα, ετύγχανε απατεώνας και συνωμότης [101]. Η εκστρατεία τού Μουράτ εναντίον τής Πόλεως, άρχισε στις 20 Ιουνίου 1422 και τερματίστηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 1423 [102]. Ο Μουράτ, λόγω τής αποτυχημένης απόπειρας για κατάληψη τής Πόλεως, έτρεφε εχθρική διάθεση για τον βασιλέα Ιωάννη και δεν επιθυμούσε να συνδιαλλαγεί μετ' αυτού, ενώ έστρεψε το ενδιαφέρον του προς την Θεσσαλία και τις εισόδους προς την Πελοπόννησο [103]. Βέβαια, χρόνια αργότερα, στα 1424, ο Μουράτ και ο Ιωάννης συνήψαν συνθήκη ειρήνης, παραχωρώντας στον σουλτάνο κάποιες περιοχές κατά μήκος τού Ευξείνου Πόντου [104].

Ο Μουράτ παραιτήθηκε για χάρη τού γιού του Μωάμεθ, στα 1444, αλλά μετά από τις καίριες πιέσεις τού Ιωάννη Ουνιάδη από τον βορρά και τού Κωνσταντίνου Παλαιολόγου από τον νότο, επέστρεψε στον θρόνο του το 1446 [105]. Η Σταυροφορία τής Βάρνας, σε συνδυασμό με τις προαναφερθείσες πιέσεις, ανάγκασε τον Μουράτ να συμφιλιωθεί με τούς χριστιανούς, έχοντας βάσιμες υποψίες πως ιδίως μετά την Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας, οι χριστιανοί, ενωμένοι πλέον, θα επιτεθούν συντονισμένα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία [106].

Κατά την εκστρατεία τού Μουράτ στην Πελοπόννησο, ο δεσπότης Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ο αδελφός του Θωμάς, οχυρώθηκαν στο Εξαμίλιο και ετοιμάστηκαν για την επικείμενη πολιορκία, όμως μετά από προδοσία, οι Οθωμανοί κατέστρεψαν το Εξαμίλιο και οι Παλαιολόγοι μόλις που πρόλαβαν να

αποδράσουν σώοι [107]. Ο θάνατος τού Μουράτ όμως, λίγο αργότερα, άφησε την Πόλη μπροστά στον επερχόμενο κίνδυνο τού Μωάμεθ, που ήταν όντως συντριπτικός. Ο Δούκας, αναφερόμενος στον Μουράτ, εκθέτει την προσωπική του άποψη, σύμφωνα με την οποία ο θάνατός του δεν ήτο οδυνηρός, καθώς ο Θεός διέκρινε την καλή διαγωγή που είχε έτι ζων, απέναντι σε όλους ανεξαιρέτως, αλλά και την ορθή διαφύλαξη των συνθηκών που υπέγραφε [108]. Αυτή η προτίμησή του στην λήξη των εχθροπραξιών και την ειρήνη, εξασφάλισε στον Μουράτ έναν ειρηνικό θάνατο [109].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

99. Δούκας, Ιστορία, σ. 315-317.

100. Όπ. π., σ. 359.

101. Όπ. π., σ. 359-361.

102. Η αρχή τού έτους για τούς Βυζαντινούς, ήταν τοποθετημένη την 1η Σεπτεμβρίου. Οπότε, η εκστρατεία ξεκίνησε τον Ιούνιο τού 1422, αλλά τελείωσε τον Σεπτέμβριο τού 1423, τρεις μήνες αργότερα.

103. Δούκας, Ιστορία, σ. 373.

104. Όπ. π., σ. 383.

105. Όπ. π., σ. 431.

106. Όπ. π., σ. 455-457.

107. Όπ. π., σ. 433.

108. Όπ. π., σ. 441-443.

109. Όπ. π., σ. 443.